

Chương 6

Cassandra tức giận đến nỗi cô không biết phải làm gì nữa. Thực ra, cô biết. Nhưng điều đó nghĩa là phải trói Wulf vào trong phòng và dùng một cây chổi lớn để đánh anh.

Hoặc tốt hơn nữa là một cây gậy đầy gai!

Không may là muốn trói tên khốn bướng bỉnh ấy cần đông đảo lực lượng hơn là chỉ có cô với Kat.

Ngay khi Kat chở cô về căn hộ, cô phải cưỡng lại ý muốn hét toáng lên và chửi bới âm ỉ cái tên ương bướng với lòng trắc ẩn bé bằng hạt đỗ tương ấy.

Cô không nhận ra mình đã cởi mở thế nào với Wulf trong mơ. Đã trao cho anh nhiều như thế nào. Cô không phải kiểu người dễ dàng tin tưởng bất kì ai chứ đừng nói đến đàn ông. Thế mà cô đã mở rộng cả trái tim và cơ thể với anh.

Còn hơn thế nữa...

Cô dừng cơn phản hận căm lạng để suy nghĩ lại.

Chờ đã...

Anh cũng nhớ về giấc mơ của họ.

Anh buộc tội cô đã cố...

“Sao mình không nghĩ ra điều đó khi còn ở trong hộp đêm nhỉ?” Cassandra hỏi toáng lên.

“Điều gì?”

Cô nhìn sang Kat, khuôn mặt chiếu sáng dưới ánh đèn. “Cậu còn nhớ lời Wulf nói lúc ở hộp đêm không? Anh ta nhớ mình trong giấc mơ của anh ta còn mình nhớ anh ta trong giấc mơ của mình. Cậu có nghĩ mấy giấc mơ đấy là thật không?”

“Wulf đã ở quán bar à?” Kat hỏi khi cô nhíu mày nhìn Cassandra. Anh chàng Thọ sẵn đêm mà cậu mơ thấy đã ở đó tối nay sao? Khi nào?”

“Cậu không thấy anh ta à?” Cassandra hỏi lại. “Anh ta tới đứng ngay cạnh chúng ta sau trận chiến và rống lên với mình vì mình là Apollite ấy.”

“Kẻ duy nhất tới gần chúng ta là tên Daimon.”

Cassandra há mồm định chữa lại lời Kat thì chợt nhớ ra Wulf từng nói rằng mọi người đều quên anh. Chúa ơi, đúng là cô vệ sĩ của cô đã quên anh thật rồi.

“Được rồi,” cô nói, thử lại lần nữa. “Quên chuyện Wulf ở đó đi và hãy quay lại với câu hỏi khác. Cậu có nghĩ những giấc mơ tớ thấy vừa qua có thể là thật không? Liệu đó có phải là một dạng thức tồn tại khác của lý trí không nhỉ?”

Kat khịt mũi. “Năm năm trước tớ không nghĩ ma cà rồng có thật. Cậu đã cho tớ thấy điều ngược lại. Cung à, xét tới cuộc đời kì quặc của cậu thì tớ nghĩ chuyện gì cũng có khả năng.”

Phải. “Nhưng tớ chưa từng nghe nói về khả năng này.”

“Tớ không biết. Cậu nhớ thông tin chúng ta đọc được trên mạng về Thọ săn đêm lúc sáng chứ? Họ có thể thâm nhập các giấc mơ. Cậu có nghĩ họ có khả năng không?”

“Tớ không biết. Có lẽ. Nhưng trang web Thosan-dem.com cũng nói họ chỉ tự thâm nhập vào giấc mơ của chính họ thôi. Đâu có câu nào nói họ có thể ghép giấc mơ của hai người thành một.”

“Ừ nhưng nếu họ là thần ngữ thì điều đó cũng có lí đấy chứ.”

“Ý cậu là sao, Kat?”

“Ý tớ là biết đâu cậu hiểu rõ Wulf hơn cậu tưởng. Có lẽ tất cả những giấc mơ của hai người đều là thật.”

Wulf cứ lái xe dọc Đại lộ St. Paul mà không biết điểm dừng là đâu. Anh chỉ tập trung nhớ tới Cassandra và sự phản bội của cô.

“Thảo nào,” anh gầm lên. Sau tất cả, anh tưởng đã tìm thấy người con gái phù hợp với mình - người có thể nhớ được anh, nhưng cuối cùng cô ta lại là một Apollite - loại người duy nhất anh không được phép dính líu tới.

“Mình đúng là thằng ngốc.”

Điện thoại đổ chuông. Wulf bắt máy.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh nhăn nhó khi nghe giọng nói đặc phương âm của Acheron Parthenopaeus ở đâu bên kia. Mỗi khi Ash giận dữ, anh lại đổi sang nói giọng Atlantis đặc sệt.

Wulf quyết định chơi trò làm ngơ. “Chuyện gì?”

“Tôi vừa nhận được một cuộc gọi từ Dante về cuộc tấn công tối nay ở quán của anh ta. Chính xác là đã có chuyện gì xảy ra?”

Wulf thở dài mệt mỏi. “Tôi không biết. Một cửa thông mở ra, đưa tới một toán Daimon. Tên thủ lĩnh tóc đen cơ đấy. Tôi không biết tóc chúng lại có thể có màu đen.”

“Đó không phải màu tóc thật của hắn. Tin tôi đi. Stryker mới phát hiện ra thuốc nhuộm L’Oreal gần đây thôi.”

Wulf thắng xe lại ngay khi lời nói vang tới tai anh như một con dao sắc nhọn. “Anh biết hắn?”

Acheron không đáp. “Tôi cần cậu và Corbin tránh xa Stryker và đám người của hắn.”

Có điều gì đó trong giọng nói của Acheron khiến máu Wulf đông lại. Nếu không biết, anh còn tưởng đó là lời cảnh báo. “Hắn chỉ là một gã Daimon thôi mà, Ash.”

“Không phải đâu, hắn cũng không sẵn mồi để lấy linh hồn như những kẻ khác.”

“Ý anh là sao?”

“Chuyện dài lắm. Nghe này, giờ tôi không thể rời khỏi New Orleans được. Ở đây cũng đủ chuyện rồi, thế nên Stryker mới giữ trò bên đó. Hắn biết tôi đang bị phân tán.”

“Được rồi, anh đừng lo. Tôi chưa từng gặp gã Daimon nào mà tôi không hạ được.”

Acheron tỏ ra bất bình. “Nói xem, em trai, cậu vừa gặp một tên rồi đó. Tin tôi đi, hắn không giống bất kì kẻ nào cậu từng gặp đâu. So với hắn, Desiderius chỉ là con chuột lang làm cảnh thôi.”

Wulf ngồi lại vào xe khi dòng xe cộ vụt qua. Chắc chắn Acheron còn che giấu điều gì đó hơn thế. Tất nhiên anh ta luôn giỏi trò đó. Acheron giữ bí mật với tất cả các Thợ săn và chưa bao giờ tiết lộ thông tin gì về đời tư.

Quyển rũ, ngạo mạn và mạnh mẽ, Acheron là Thợ săn lớn tuổi nhất và cũng là người đưa ra thông tin và lời khuyên cho các Thợ săn khác. Suốt hai ngàn năm, anh ta đã chiến đấu với lũ Daimon một mình trước khi có các Thợ săn khác. Chết tiệt, anh ta còn tồn tại từ trước cả bọn Daimon ấy chứ.

Ash biết những điều họ chỉ có thể suy đoán. Và giờ Wulf cần câu trả lời

“Làm sao anh biết rõ về tên này đến thế trong khi anh đâu biết nhiều về Desiderius?” Wulf hỏi.

Đúng như anh mong đợi, Ash lại không trả lời. “Đám người báo nói cậu đi cùng một cô gái tên Cassandra Peters.”

“Anh biết cả cô ấy sao?”

Ash lại tảng lờ câu hỏi của anh. “Tôi cần cậu bảo vệ cô ấy.”

“Chết tiệt” Wulf gầm lên, giận dữ lời anh cảm giác mình đã bị cô ta lợi dụng. Điều cuối cùng là cho cô nàng cơ hội giờ trò với đầu óc anh. Anh chưa từng thích kẻ nào chơi đùa anh, và sau cái cách Morginne đã làm với anh và phản bội anh, điều cuối cùng anh cần là bị một ả đàn bà khác chơi một vỏ hòng chiếm được điều cô ta muốn. “Cô ta là một Apollite.”

“Tôi biết cô ấy là ai và cô ấy cần được bảo vệ bằng mọi giá.”

“Vì sao?”

Ngạc nhiên là lần này Acheron đáp lại anh. “Vì cô ấy nắm giữ số phận của cả thế giới. Nếu chúng giết cô ấy, lũ Daimon sẽ không còn là vấn đề duy nhất của chúng ta đâu.”

Đây không phải điều anh muốn nghe tối nay.

Wulf hét lên với Ash. “Tôi thực sự ghét mỗi khi anh nói thế.” Anh dừng lại khi một nghĩ khác xảy đến với anh. “Nếu cô ấy quan trọng đến thế, vì sao anh không đích thân bảo vệ?”

“Bởi vì đây không phải phim về công chúa Buffy và chúng ta không chỉ bảo vệ một người duy nhất. Ở New Orleans còn đang tồn đọng cả một đống rắc rối tương đương với tận thế đây, còn tôi thì không thể phân thân được. Cô ấy là trách nhiệm của cậu đấy, Wulf. Đừng làm tôi thất vọng.”

Mặc dù anh nghĩ phán đoán của mình tốt hơn, anh vẫn nghe Ash đọc địa chỉ của Cassandra.

“Và Wulf này?”

“Gì thế?”

“Cậu có bao giờ nhận ra sự cứu rỗi, cũng giống chìa khóa xe ấy, thường đến với ta vào lúc mà ta ít ngờ tới nhất không?”

Anh nhú mày trước câu nói huyền bí của Ash. Gã này đúng là kì quái thật đấy. “Anh lại có ý chết tiệt gì đây?”

“Cậu cứ chờ xem.” Nói rồi Ash cúp máy.

“Minh ghét nhất khi anh ta chơi trò tiên tri đấy,” anh nói qua kẽ răng khi bẻ lái chiếc SUV và hướng về phía nhà Cassandra.

Tệ thật. Điều cuối cùng anh muốn là ở cạnh người phụ nữ có thể quyến rũ được anh.

Người mà anh biết anh không thể chạm tới được. Chuyện này còn sai lầm hơn cả việc anh làm trước kia. Cô ta là một Apollite. Suốt hai trăm năm qua, anh đã săn đuổi và giết đồng loại của cô.

Thế nhưng cô gái này chạm tới anh bằng cách khiến anh chịu giày vò.

Anh phải làm gì đây? Sao anh có thể giữ đúng nguyên tắc và tránh xa cô khi tất cả những gì anh muốn là ôm trọn lấy cô và xem hương vị của cô ngoài đời có ngon ngọt như trong mơ không...

Kat lục soát kĩ căn hộ trước khi để Cassandra khóa cửa lại.

“Sao cậu lo lắng thế?” Cassandra hỏi. “Ta đã đánh bại chúng rồi mà.”

“Có thể,” Kat nói. “Nhưng tớ cứ nghe thấy giọng tên đó vang lên liên tục trong đầu rằng chuyện chưa xong ở đó đâu.”

“Có lẽ chúng sẽ trở lại. Sớm thôi.”

Cassandra lại càng bất an hơn. Suýt chút nữa thì cô tiêu rồi. Chỉ riêng việc Kat không cho phép chiến đấu với lũ Daimon và thay vào đó cả hai trốn ở một góc quán bar cũng đủ nói lên những kẻ lần này nguy hiểm cỡ nào.

Cô vẫn không chắc vì sao Kat lại kéo cô tránh xa chúng.

Cả hai chẳng được che chắn bởi bất cứ thứ gì.

Kẻ cả tới tận bây giờ.

“Vậy ta nên làm gì?” Cassandra hỏi.

Kat vặn ổ khóa ba lớp trên cửa và lôi súng ra. “Đặt đầu vào giữa hai gối và hôn tạm biệt mộng đi.”

Cassandra sững sốt. “Cậu nói gì cơ?”

“Không có gì đâu.” Kat nở nụ cười an ủi cô nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt. “Tớ phải gọi điện cho vài người đã, được chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Cassandra về phòng và cố hết sức không nhớ lại cái đêm mẹ cô ra đi. Hôm đó dạ dày cô cứ thắt lại liên tục. Cũng giống hết bây giờ.

Cô không an toàn. Chưa từng có tên Daimon nào tấn công như cách bọn chúng làm tối nay.

Lũ Daimon ở hộp đêm không tới đó để săn mồi hay đùa giỡn. Chúng được huấn luyện đặc biệt và xuất hiện tại đó như thể chúng biết chính xác cô ở đâu.

Cô là ai.

Nhưng làm thế nào chúng biết?

Lúc này chúng có tìm được ra cô không?

Nỗi khiếp đảm bao trùm lấy cô. Cô đi về phía tủ đồ và kéo ngăn trên cùng ra. Bên trong là một hộp nhỏ đựng vũ khí cùng với con dao của dòng tộc truyền lại đến đời cô.

Cô không biết có bao nhiêu người dùng dao để hộ thân nhưng chắc cũng không có nhiều kẻ lớn lên giống cô.

Cô buộc bao đựng vào hông vào giấu nó ở tận cùng sống lưng. Có thể vài tháng nữa, chẳng nào cô cũng chết nhưng cô không có ý định ra đi sớm hơn dù chỉ một ngày.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Cô rời phòng với thái độ cẩn trọng, bước qua phòng khách, mong chờ thấy Kat ở đó về đề phòng bởi vị khách không mời.

Kat không có đó.

Không ai trả lời.

“Kat?”

Tiếng gõ vẫn tiếp tục vang lên, lần này mạnh hơn lần trước.

Cảm giác sợ hãi, cô vào phòng Kat và đẩy mạnh cửa mở ra. Căn phòng trống không. Hoàn toàn. Không có dấu hiệu Kat từng ở đó.

Tim cô đập như búa nện. Có lẽ Kat đã ra ngoài xe lấy đồ và bị khóa ở ngoài chãng?

Cô quay lại cửa trước. “Có phải cậu không, Kat?”

“Phải, cho tớ vào đi.”

Cassandra lo lắng cười to vì hành động ngu ngốc của mình, cô mở toang cửa ra.

Bên ngoài không phải Kat.

Là tên Daimon tóc đen đang cười với cô. “Có nhớ ta không, công chúa?” hắn nói giọng y hệt Kat.

Cô không tin nổi đây không phải sự thật. Chuyện này chỉ xảy ra trong phim thôi chứ không phải đời thật.

“Người là thứ gì, Kẻ hủy diệt điên cuồng?”

“Không,” hắn trầm tĩnh đáp lại bằng giọng chính mình. “Ta là quân tiền trạm, chỉ đơn thuần tới trước để dọn đường cho Nữ thần Hủy diệt.”

Hắn vờ tay về phía cô.

Cassandra lùi lại. Hắn không thể vào nhà mà không được mời. Vờ ra phía sau, cô lôi con dao ra và sượt qua tay hắn.

Hắn lùi lại với một tiếng rít.

Cô quay lại và thấy có người đứng sau lưng mình.

Một tên Daimon khác. Cô đâm hắn một nhát vào giữa ngực.

Hắn bốc hơi thành làn khói đen vàng.

Lại một thân ảnh khác vụt qua cô.

Xoay vòng, cô đá văng Stryker ra xa nhưng chưa đủ qua cửa. Thay vào đó hắn chỉ đứng chắn ở đó.

“Cô em cũng nhanh đấy,” hắn cất tiếng trong lúc tay hắn phục hồi ngay lập tức trước mắt cô. “Ta có lời khen đấy.”

“Người chưa ném đủ đâu.”

Lũ Daimon ập đến từ mọi ngả. Làm thế quái nào chúng xông được vào nhà cô? Cô công có đủ thời gian nghĩ đến chuyện đó nữa. Lúc này, tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là làm sao để sống sót.

Cô thúc gối vào tên tiếp theo đang cố bám lấy cô và đánh trả tên thứ hai. Stryker đứng nguyên tại chỗ quan sát như theo trận đánh làm gã hứng thú.

Một tên Daimon khác, tóc dài màu vàng thắt thành đuôi ngựa, xông lên tấn công. Cassandra lật nhào hẳn ra sau. Ngay khi cô định đâm hẳn, Stryker đột nhiên xông tới nắm lấy tay cô.

“Không kẻ nào được phép tấn công Urian.”

Cô thét lên khi hắn giằng con dao khỏi tay cô. Cassandra di chuyển để phản đòn nhưng ngay khi cô bắt gặp ánh mắt hắn, mọi suy nghĩ tan biến.

Đôi mắt hắn chuyển sang màu bạc xoay tròn kì lạ. Chúng xoay vùn như trong một vũ điệu khiến người ta mê man và dờ dẩn đánh tan mọi ý nghĩ trong đầu họ.

Tất cả ý chí chiến đấu trong cô vụt tan biến. Stryker nở nụ cười ranh mãnh đầy quyến rũ. “Mọi chuyện thật nhẹ nhàng khi cô không chống trả đúng không?” Cô cảm giác hơi thở hắn phả lên cổ họng mình.

Một thế lực vô hình bắt cô nghiêng đầu sang một bên để hắn có thể tiếp cận dễ dàng hơn với mạch máu đang đập rộn ràng trong khi cô cảm nhận tim mình động lên khiếp đảm.

Bên trong cơ thể cô, linh hồn Cassandra gào thét giục giã cô chiến đấu.

Nhưng cơ thể từ chối nghe lệnh.

Tiếng cười của Stryker vang dội khắp nhà trước khi hắn cắn những chiếc răng nhọn dài vào cổ cô. Cô rít lên khi cơn đau ập đến.

“Tôi có cắt ngang chuyện gì không đây?”

Cassandra mơ hồ nhận ra giọng Wulf qua đám sương mù quần quanh trí óc cô.

Thứ gì đó kéo Stryker tránh xa cô. Chỉ vài giây sau cô nhận ra Wulf đang tấn công tên Daimon.

Wulf kéo cô dậy và chạy cùng anh. Cassandra chỉ kịp chúi đầu xuống một chút trước khi anh đẩy cô vào chiếc xe hiệu Expedition xanh thẫm to oành.

Ngay khi Wulf chui vào xe, có gì đó đập mạnh vào thành xe. Một con rồng đen khổng lồ chui ra từ màn đêm và đậu lên nắp xe.

“Thả cô ta ra thì ngươi sẽ sống,” con rồng nói giọng của Stryker.

Wulf trả lời bằng cách đảo đầu chiếc SUV và tăng tốc. Anh xoay bánh khiến con quái thú bật ra.

Con rồng ré lên và nhả quả cầu lửa bắn về phía họ. Wulf vẫn tiếp tục lái. Con rồng bay lên bám theo đằng sau rồi bỗng nó vụt lên cao trước khi biến mất thành làn mây vàng mờ ảo.

“Cái quái gì vậy?” Wulf hỏi.

“Apostolos,” Cassandra thì thào khi cô cố gắng tỉnh táo lại. “Hắn là con trai của Nữ thần Hủy diệt Atlantis và cũng là một vị thần. Chúng ta tiêu thật rồi.”

Wulf làm ra âm thanh khó chịu. “Phải, tôi không bao giờ hạ gục trước bất kì ai, trừ khi kẻ đó cho tôi hôn một cái, và rõ là không đời nào tôi lại hôn tên khốn đó, thế nên chúng ta chưa tiêu được đâu”

Nhưng ngay khi chiếc Expedition bị bao vây bởi tám tên Daimon đuổi theo bằng xe máy, anh phải nghĩ lại điều đó.

Ít nhất là trong ba giây.

Wulf cười phá lên khi quan sát lũ Daimon. “Cô biết điều hay ho của việc lái một trong mấy thứ này không?”

“Không.”

Anh ngoặt tay lái đâm thẳng vào ba chiếc mô-tô khiến chúng nằm lăn ra đường. “Đó là cô có thể đập chết lũ Daimon như một con muỗi.”

“Vì chúng hút máu người ta nên tôi đồng ý với anh.”

Wulf liếc sang lên phía cô ngồi. Một cô gái vẫn giữ được tính hài hước ngay cả giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc. Anh thích điều đó.

Những tên Daimon còn lại chắc đã nghĩ lại về việc chơi trò đua xe như trong phim Mad Max với anh nên không đeo bám nữa. Anh nhìn bóng dáng chúng mờ dần rồi biến mất khỏi gương chiếu hậu.

Cassandra thở phào khi cô ngồi thẳng dậy. Cô xoay đầu lại và cố nhìn xem chúng biến mất từ lúc nào. Con hoang mang lại ập đến nuốt chửng lấy cô khi cô nhớ ra Kat vẫn chưa thấy đâu.

“Chờ đã! Ta phải quay lại đó.”

“Vì sao?”

“Vệ sĩ của tôi,” Cassandra dừng lại trước khi nghĩ kỹ. “Tôi không chắc lắm. Cô ấy đi gọi điện thoại trong phòng mình rồi không còn ở đó khi tôi đi tìm cô ấy xem cô ấy có muốn ra mở cửa với tôi không.” Cô thả tay anh ra. Sợ hãi và thương tiếc trào dâng trong tim. Lỡ như có chuyện xảy ra thật với Kat sau tất cả những năm tháng họ bên nhau? “Hay là chúng giết cô ấy rồi?”

Anh liếc sang nhìn cô rồi đổi làn xe. “Tôi không biết nữa. Có phải cô gái tóc vàng trong quán bar không?”

“Phải.”

Anh lôi điện thoại giắt dưới thắt lưng ra và ấn số.

Cassandra cắn móng tay chờ đợi.

Cô nghe loáng thoáng tiếng ai đó ở đầu bên kia.

“Chào cô, Binny,” Wulf nói. Tôi cần cô giúp. Tôi vừa rời khỏi khu căn hộ sinh viên Sherwood cạnh trường Đại học Minnesota và có thể có một ca thương tích còn nằm đó...” Anh liếc nhìn Cassandra nhưng ánh mắt anh không tiết lộ chút cảm xúc hay suy nghĩ nào, “Phải, tôi biết tối nay đúng là một trận ra trò đấy. Nhưng cô chưa biết hết dù chỉ một nửa câu chuyện đâu.” Anh đổi tay cầm máy.

“Bạn cô tên là gì ấy nhỉ?” anh hỏi Cassandra.

“Kat Agrotera.”

Anh nhíu mày. “Sao tôi lại biết cái tên đó nhỉ?” Anh nhắc lại cho người ở đầu dây bên kia.

“Chết tiệt,” anh lên tiếng sau vài giây im lặng. “Cô có nghĩ bọn chúng có liên quan tới cô nàng này không?”

Anh lại liếc sang phía Cassandra. Mỗi tội lần này tia nhìn của anh trở nên hằn học. “Tôi không biết. Ash bắt tôi bảo vệ cô ta và giờ cô nàng vệ sĩ của cô ta lại có cái họ dính dáng tới Artemis. Chẳng nhẽ chỉ là trùng hợp kì lạ?”

Cassandra nghiêng đầu khi nghe anh nói. Cô chưa từng nghĩ tới họ của Kat đúng là một trong số những cái tên mà người Hi Lạp cổ đại thường dùng để ám chỉ Artemis.

Cô gặp cô ấy ở Hi Lạp sau khi chạy trốn khỏi Bỉ với một lũ Daimon bám gót đằng sau. Sau khi giúp đỡ cô trong một trận chiến, Kat nói rằng cô ấy là người Mỹ hành hương về thăm gốc gác Hi Lạp của mình nhân dịp nghỉ hè.

Không những thế cô ấy còn nhận mình là chuyên gia võ thuật với ngón nghề dùng thuốc nổ. Cassandra đã giải thích ngay rằng cô đang tìm một vệ sĩ mới thế chỗ cho người cũ và Kat đồng ý ngay lập tức.

“Chỉ là tớ rất thích đánh nhau với kẻ xấu,” Kat thú nhận.

Wulf thở dài. “Tôi cũng có biết đâu. Được rồi. Cô đi tìm Kat đi và tôi sẽ đưa Cassandra về nhà tôi. Có gì báo tôi nhé. Cảm ơn.” Anh đập máy rồi đút nó lại vào túi bên thắt lưng.

“Cô ấy nói gì?”

Anh không trả lời cô. Cũng không hẳn vậy. “Cô ấy bảo *Agrotera* là một trong số tên Hi Lạp của *Artemis*. Nghĩa là “sức mạnh” hay “Thợ săn hoang dã”. Cô biết chuyện đó không?”

“Một chút.” Một tia hi vọng lóe sáng trong cô. Nếu chuyện đó là thật, có thể các vị thần vẫn chưa từ bỏ gia đình cô. Có lẽ vẫn còn hi vọng cho cô và tương lai của chính mình. “Anh có cho là *Artemis* cử Kat tới để bảo vệ tôi không?”

Anh nắm chặt vô lăng. “Tôi không biết nên nghĩ gì vào lúc này. Người truyền tin của *Artemis* bảo tôi rằng cô là chìa khóa mở ra ngày tận thế của nhân loại nên tôi phải bảo vệ cô và...”

“Ý anh là sao, ‘chìa khóa mở ra ngày tận thế của nhân loại’ là thế nào?” cô cắt ngang lời anh.

Trông anh cũng ngạc nhiên chẳng kém gì cô. “Cô không biết chuyện đó hả?”

Xem ra có vẻ các Thợ săn đêm cũng bị phê thuốc và mắc chứng ảo giác.

“Không. Nói thực, giờ tôi cho rằng một trong hai ta, nếu không muốn nói là cả hai, cần bỏ cái ống hút xuống và chấm dứt chuyện này ngay đêm nay.”

Wulf lại cười trước lời bình của cô. “Nếu không phải là tôi không thể phê thuốc, tôi hoàn toàn đồng ý với cô.”

Tâm trí Cassandra đảo quanh. Điều anh vừa nói có chút nào là sự thật không? “Nếu anh nói đúng, tôi chính là chìa khóa mở ra cánh cửa hủy diệt thế giới này, vậy nếu tôi là anh tôi sẽ soạn thảo di chúc ngay lập tức.”

“Vì sao?”

“Bởi chưa đầy tám tháng nữa, tôi sẽ sang tuổi hai bảy.”

Wulf nghe thấy tiếng lạc điệu trong giọng cô khi nói lời ấy và anh hiểu hơn ai hết số phận bi thảm mà cô phải đối mặt. “Cô nói cô chỉ mang nửa dòng máu *Apollite* thôi mà.”

“Phải nhưng tôi chưa từng biết người lai Apollite nào sống sót qua được lời nguyên cả, còn anh?”

Anh lắc đầu. “Hình như chỉ có Thọ săn thú mới miễn nhiệm với lời nguyên ấy thì phải.”

Cassandra ngồi lặng thinh, cô nhìn ra dòng xe cộ bên ngoài cửa sổ khi nghĩ về mọi chuyện xảy ra tối nay.

“Khoan đã,” cô lên tiếng khi nhớ ra lũ Daimon đã xông vào căn hộ của cô. “Làm sao tên đó lại vào được nhà tôi? Tôi tưởng Daimon bị cấm bước vào nhà con người khi không có lời mời chứ.”

Câu trả lời của Wulf chẳng an ủi chút nào. “Cửa thông.”

“Gì cơ?” cô hỏi lại, nhướn mày. “Ý anh là sao?”

Anh rời khỏi đường cao tốc để rẽ vào một đoạn dốc đi xuống. “Các vị thần đáng yêu thế đấy. Cửa thông cho phép lũ Daimon vào các siêu thị và các chốn công cộng khác cũng như cho phép chúng bước vào các khu căn hộ hoặc chung cư.”

“Sao lại thế được?”

“Trung tâm thương mại, chung cư cao cấp và những tòa nhà tương tự đều thuộc về một ông chủ. Khi người chủ đó hoặc công ty chủ quản cho phép nhiều nhóm người ra vào tòa nhà với mục đích khác nhau, cũng có nghĩa họ đã trải thảm khắp toàn cầu chào đón mọi sinh vật, bao gồm cả lũ Daimon.”

Trời đất, không thể tin được! Cô nháy mắt vì kinh ngạc. “Giờ anh mới nói chuyện đó? Sao không ai nhắc tới chuyện này với tôi trước kia? Bao lâu nay tôi cứ tưởng mình được an toàn.”

“Cô vệ sĩ của cô phải biết rõ hơn ai hết. Nếu cô ta thực sự liên quan tới Artemis.”

“VẬY CÓ Lẽ KHÔNG PHẢI RỒI. Có thể cô ấy chỉ là người thường.”

“Phải, một người mà chỉ cần dang tay ra cũng đuổi được lũ Daimon Spathi?”

Anh nói có lý. Một phần. “Cô ấy nói cũng không biết tại sao chúng lại bỏ chạy.”

“Và sau đó cô ấy lại bỏ mặc cô đối mặt một mình với chúng...”

Cassandra dụi mắt khi hiểu lời ám chỉ của anh. Có thể Kat hợp tác với lũ Daimon đó chẳng? Artemis muốn cô chết hay sống đây?

“Chúa ơi, tôi không thể tin được ai đúng không?”

Cassandra thở ra một mồi.

“Chào mừng cô đến với thế giới thực, thừa công nương. Người duy nhất ta có thể tin được là bản thân mình.”

Cô không muốn tin điều đó nhưng sau chuyện tối nay, dường như đó là sự thật.

Liệu Kat có phản bội cô sau suốt quãng thời gian họ ở bên nhau không?

“Hay thật, quá hay ấy chứ,” cô thở hắt ra. “Có ai cho tôi ngủ một giấc và làm lại tất cả ngày hôm nay một lần nữa được không nhỉ?”

Anh cười khục khặc. “Rất tiếc, không có chuyện làm lại đâu.”

Cô lừ mắt cáu kỉnh. “Này, anh luôn biết an ủi người khác như thế đấy hả?”

Anh không trả lời.

Cassandra nhìn dòng xe ngược chiều lao tới trong lúc cô cố nghĩ xem nên làm gì tiếp theo. Cô phải bắt đầu từ đâu mới hiểu được hết mọi chuyện tối nay?

Wulf lái xe ra khỏi thành phố, hướng tới một khu biệt thự rộng lớn ở ngoại ô Minnesota. Nhà cửa ở khu này nằm dưới quyền sở hữu của một vài người giàu có nhất quốc gia này.

Wulf rẽ vào một lối đi dài bất tận tới mức cô không thấy điểm dừng. Tất nhiên là do cả lớp tuyết cao ngất ngưỡng hai bên đường càng làm cô mất phương hướng.

Anh ấn một nút nhỏ xíu dưới tấm chắn trên xe.

Cánh cổng sắt mở rộng ra.

Cassandra thở ra một hơi chậm rãi đầy tán thưởng khi họ đi vào lối dành cho xe ô tô và cô nhìn thấy “ngôi nhà” của anh. “Cung điện” mới đúng, đây là cô đã nhìn nhà của bố cô quen rồi đấy, và nên nhớ nhà của ông cũng đâu có nhỏ.

Tòa nhà mang dáng cổ điển với những cột đá to lớn kiểu Hi Lạp và ngôi vườn, dù bị tuyết và sương giá bao phủ, vẫn được cắt tỉa rất cẩn thận.

Anh tiếp tục vòng xe tới tận ga-ra để vừa năm chiếc ô tô. Nội thất bên trong hơi giống chuồng ngựa với một chiếc Hummer (khó mà không nhận ra chiếc biển thừa riêng với dòng chữ VIKING), hai chiếc Harleys cổ, một con xe Ferrari bóng loáng và cả chiếc Excalibur hoành tráng. Ga-ra sạch sẽ tới mức cô

tường đây là phòng trưng bày. Mọi thứ, từ đường gò trang trí kiêu hoàng gia tới sàn lát đá hoa cương, đều nói lên “sự giàu có còn hơn cả trong những giấc mơ điên cuồng nhất”.

Cô nhướn mày. “Một chặng đường xa từ ngôi nhà đá nhỏ bé cạnh bờ vịnh đầy nhĩ. Chắc hẳn cuối cùng anh cũng quyết định giàu có chẳng hại ai.”

Đỗ chiếc SUV lại, Wulf quay sang nhìn cô cau có. “Cô nhớ cả chuyện đó?”

Cô quét tia nhìn chăm chú từ khuôn mặt như tạc tới tận hai chân đi ủng đen của anh. Dù cô vẫn còn giận anh, cô không thể ngăn nổi cảm giác ám áp đầy khoái lạc khi ở gần một người đàn ông nóng bỏng đến vậy. Anh đúng là “đồ cao cấp” dù tính cách như một tên khốn.

Đã thế còn là tên cứng đầu nhất trong số đó nữa chứ.

“Tôi nhớ mọi giấc mơ về chúng ta.”

Vẻ cau có trên gương mặt anh càng tối đen lại. “VẬY ĐÚNG LÀ CÔ GIỜ TRÒ VỚI TRÍ ÓC TÔI RỒI.”

“Còn lâu!” cô quát lại, cảm thấy bị xúc phạm bởi giọng điệu chát vắn và buộc tội của anh. “Tôi chẳng làm gì cả. Chính anh mới làm gì tôi thì có!”

Wulf ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại.

Cassandra theo ngay sau.

“D’Aria!” anh hét lên với trần nhà. “Nhắc mộng xuống đây ngay!”

Cassandra kinh ngạc khi một làn khói xanh lợt lạt hiện lên cạnh Wulf và từ đó bước ra một cô gái trẻ đẹp. Mái tóc đen óng ả và đôi mắt xanh lơ, trông cô như một thiên thần.

Khuôn mặt cô gái lãnh đạm, D’Aria nhìn anh, mắt đôi mắt. “Nhu thế là thô lỗ lắm đấy, Wulf. Nếu tôi có cảm xúc, có lẽ anh đã khiến tôi tổn thương rồi.”

“Tôi xin lỗi,” anh nói về ăn năn. “Tôi không định xác xược đâu nhưng tôi có chuyện cần hỏi cô gấp về mấy giấc mơ gần đây của tôi.”

D’Aria nhìn anh rồi quay sang nhìn Cassandra và đúng lúc đó Cassandra hiểu ra vấn đề. Cô nàng này là một trong số các Thợ săn giấc mơ mà cô đọc được trên trang Thosan-dem.com. Tất cả các Thợ săn này đều có mái tóc đen và mắt màu nhạt. Các vị thần ngủ Hi Lạp này bị Zeus nguyên rủa khiến cho không một ai có cảm xúc.

Họ đều rất đẹp. Như thần tiên. Và dù D’Aria hiện thân rõ ràng nhưng vẫn có điều gì đó khiến cô trông mờ ảo lạ thường. Điều gì đó cho ta biết cô ấy không thật như những vật khác trong phòng.

Cassandra bỗng nhiên nổi cơn tò mò gần như là trẻ con muốn vói tay ra và chạm vào vị nữ thần này xem cô ấy có tồn tại bằng xương bằng thịt không.

“Hai người gặp nhau trong giấc mơ của anh à?” D’Aria hỏi Wulf.

Wulf gật đầu. “Chúng có thật không?”

D’Aria nghiêng nhẹ đầu như thể suy nghĩ lung lăm. Đôi mắt nhạt nhạt của cô nhìn về cõi xa xăm, mong manh. “Nếu cả hai đều nhớ chung một kí ức thì chúng có thật đấy.” Tia nhìn của cô sắc bén trở lại khi quay sang Wulf. “Nhưng không phải do chúng tôi đâu. Vì anh do tôi chăm sóc không có Oneroi nào dám can thiệp vào giấc mơ của anh mà không báo với tôi.”

“Cô chắc chứ?” anh nhấn mạnh.

“Chắc. Đó là luật lệ tất cả chúng tôi phải tuân theo. Khi chúng tôi được giao nhiệm vụ trông nom Thọ sản đêm, chúng tôi không bao giờ được quyền xâm phạm khi không có lời mời trực tiếp.”

Lông mày Wulf lại nhăn lại, đầy quen thuộc. Cassandra bắt đầu tự hỏi liệu Wulf “ngoài đời” có thể có biểu cảm nào khác ngoài vẻ hằn học khó chịu ấy không. “Cô chăm sóc cho tôi làm sao cô lại không biết về những giấc mơ hai chúng tôi cùng mơ thấy?”

D’Aria nhún vai trông hơi gượng gạo. Có vẻ cái nhún này được luyện tập thay cho biểu hiện cảm xúc. “Anh đâu có triệu gọi tôi vào giấc mơ của anh, và anh cũng đâu có bị thương hay cần tôi chữa trị. Tôi không vô duyên vô cớ do thám trí óc anh lúc anh ngủ, Wulf ạ. Giấc mơ là nơi riêng tư nhất của con người, chỉ có lũ Skoti độc ác mới muốn xâm nhập nơi đó dù không được mời.”

D’Aria quay sang nhìn Cassandra. Cô chìa tay ra với cô. “Cô có thể chạm vào tôi, Cassandra.”

“Sao cô biết tên tôi?”

“Cô ấy biết tất cả về cô,” Wulf nói. “Thọ sản giấc mơ có thể nhìn thấu mọi thứ.”

Cassandra rụt rè chạm vào tay cô gái. Bàn tay mềm mại và ấm áp làm sao. Có da có thịt. Nhưng vẫn có cảm giác điện xung kì quái. Nhưng kì lạ là cảm giác ấy rất êm dịu.

“Trong thế giới này chúng ta cũng không khác nhau lắm đâu,” D’Aria lặng lẽ nói.

Cassandra rút tay về. “Nhưng cô không có cảm xúc thật sao?”

“Đôi lúc khi chúng tôi vừa mới ra khỏi giấc mơ của một người. Có thể dư âm của cảm xúc kéo dài thêm một chút.”

“Skoti có dư âm lâu hơn,” Wulf nói thêm. “Chúng giống Daimon ở chỗ đó. Thay vì ăn linh hồn, lũ Skoti ăn cảm xúc của con người.”

“Ma cà rồng chuyên hút linh khí,” Cassandra nói.

D’Aria gật đầu.

Cassandra đã đọc rất nhiều về các Thợ săn giấc mơ. Khác với Thợ săn đêm, có rất nhiều văn thoại cổ nói về các Oneroi. Các vị thần ngủ này xuất hiện liên tục trong văn học Hi Lạp nhưng hiếm khi nào người ta nhắc tới ác quỷ Skoti chuyên săn linh khí con người trong giấc ngủ.

Tất cả những gì Cassandra biết về chúng là người cổ đại rất sợ Skoti. Tới mức họ không muốn nhắc tới tên chúng, bởi họ sợ khi đêm về, chúng sẽ ghé thăm họ trong giấc ngủ.

“Có phải Artemis ra tay không?” Wulf hỏi tiếp.

“Sao nàng ta phải làm vậy?” D’Aria phản đối.

Wulf khẽ cử động. “Có vẻ Artemis đang bảo vệ công chúa. Liệu nàng ta có đưa Cassandra vào giấc mơ của tôi vì lẽ đó không?”

“Tôi cho là chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Cassandra bắt lấy câu nói đó với tia hi vọng mong manh. “Vậy liệu tôi có thể sống sót qua sinh nhật sắp tới không?”

Tia nhìn vô cảm của D’Aria cũng không hứa hẹn gì nhiều như lời đáp của cô. “Nếu cô đang cầu xin một lời tiên tri thì cô gái trẻ ạ, tôi không thể giúp cô được. Tương lai là điều mỗi chúng ta phải đối mặt. Điều tôi nói lúc này có thể hoặc không thể thành sự thật”

“Nhưng có phải người lai Apollite đều chết ở tuổi hai bảy không?” Cassandra hỏi lại, cầu mong có câu trả lời.

“Đó cũng là một câu hỏi cho nhà tiên tri rồi.”

Cassandra nhắm mắt lại bực bội. Tất cả những gì cô muốn là một chút hi vọng. Một chút chỉ đường.

Thêm một năm được sống thôi.

Điều gì cũng được. Nhưng dường như cô đang đòi hỏi thì phải.

“Cảm ơn cô, D’Aria,” Wulf cất giọng trầm trầm mạnh mẽ.

Cô Thợ săn giấc mơ nghiêng đầu từ biệt rồi biến mất. Không để lại chút dấu vết nào.

Cassandra nhìn quanh căn ga-ra sang trọng của người đàn ông đã sống qua không biết bao nhiêu thế kỉ. Rồi cô nhìn xuống chiếc nhẫn nạm ngọc nhỏ bé tí bần tay phải mà mẹ cô trao cho chỉ vài ngày trước khi từ giã cõi đời. Chiếc nhẫn đã được truyền qua các thế hệ trong gia đình cô từ vị tổ tiên đầu tiên sớm tan thành tro bụi.

Đột nhiên, cô cười phá lên.

Wulf có vẻ thích thú “Cô có ổn không đây?”

“Không,” cô đáp, cố nín cười. “Tôi nghĩ chắc tôi làm gãy bánh xe vận mệnh rồi hay sao ấy. Hoặc ít nhất tôi đã bước vào thế giới trong phim Twilight Zone của Rod Serling rồi.”

Anh nhú mày sâu hơn. “Ý cô là sao?”

“Xem nhé...” Cô nhìn chiếc đồng hồ vàng hiệu Harry Winston trên tay mình. “Giờ mới là mười một giờ vậy mà từ lúc tối tôi tới hộp đêm có vẻ là của một con báo biển hình làm chủ ở đó tôi lại gặp đám sát thủ ma cà rồng, và một kẻ có thể là thần đã tấn công tôi. Về đến nhà thì lại bị đám sát thủ đó đuổi theo, và Chúa ơi, còn có cả một con rồng nữa chứ. Rồi một Thợ săn đêm cứu tôi. Vệ sĩ riêng thì chưa biết có phải tay chân của một nữ thần không và giờ tôi lại vừa mới gặp một thần ngủ. Một ngày ra trò đây chứ?”

Lần đầu tiên từ lúc gặp anh ngoài đời thực, cô nhìn thấy tia cười trên khuôn mặt đẹp trai tội lỗi của Wulf. “Từ góc độ của tôi thì đây chỉ là một ngày rất bình thường thôi,” anh nói.

Anh tới gần cô hơn để xem chỗ Stryker đã cắn cô. Ngón tay ấm áp chạm vào da thịt cô. Dịu dàng và khoan khoái. Mùi hương của anh tràn và trong đầu cô, khiến trong phút chốc cô ước gì họ có thể lại thành bạn bè.

Áo cô dính chút máu. “Hình như vết thương liền lại rồi.”

“Tôi biết,” cô lặng lẽ nói. Trong nước bọt của Apollite có chất kết dính, thế nên phải liên tục hút máu mỗi khi có vết thương hở. Nếu không thì vết thương sẽ đóng lại trước khi họ có cơ hội được ăn. Chất kết dính này còn làm mù mắt người nếu Apollite nhổ nước bọt vào mắt họ.

Cô mừng là vết cắn không kết nối cô với Stryker. Chỉ có Thọ săn thú mới có khả năng đó.

Wulf lùi lại và dẫn cô đi lên nhà. Anh không chắc tại sao anh được giao nhiệm vụ bảo vệ cô nhưng cho tới khi Acheron thu hồi mệnh lệnh, anh sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình. Đúng là điên rồ thật.

Khi anh vừa mở cửa thì chuông điện thoại reo.

Wulf trả lời ngay khi nhìn thấy tên Corbin hiển thị. “Cô tìm thấy Kat chưa?”

“Rồi,” Corbin đáp. “Cô ấy nói chỉ đi ra ngoài đổ rác thôi thì lúc về đã không thấy Cassandra đâu.”

Anh truyền lại thông tin cho Cassandra, trông cô có vẻ bối rối khi nghe thấy thế.

“Cô muốn tôi làm gì với Kat?” anh hỏi cô.

“Cô ấy có thể tới đây được không?”

Được chứ. Khi nào khu vực xích đạo đóng băng nhé. Anh không định để Kat lại gần Chris hay nhà anh tới khi anh biết thêm về cô ta và lòng trung thành của cô ta đã. “Này Bin, cô ấy có thể với cô được chứ?”

Cassandra nheo đôi mắt xanh lục nhìn anh căm phẫn. “Tôi đâu có nói vậy.”

Anh giơ tay bảo cô im lặng. “Được rồi. Tôi sẽ gọi cô khi chúng tôi thu xếp ổn thỏa.” Anh dập máy.

Cassandra nổi điên bởi cử chỉ trịch thượng của anh. “Tôi không thích bị người khác bắt cảm nín như thế đâu.”

“Nghe này,” anh nói, nhét điện thoại lại vào bên thắt lưng. “Cho tới khi tôi biết thêm về bạn cô, tôi sẽ không mời cô ta vào nhà tôi, nơi Christopher cũng sống ở đó. Tôi không ngại nếu đời tôi có thêm chút kịch tính nhưng tôi sẽ bị nghiền rủa vĩnh viễn nếu nó có mệnh hệ gì. Cô hiểu chưa?”

Cassandra lưỡng lự khi cô nhớ lại điều anh kể với cô trong mơ về Chris và tầm quan trọng của cậu ấy với anh. “Tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ về điều đó. Vậy là cậu ấy cũng sống ở đây sao?”

Anh gạt đầu khi bật chiếc đèn ở hành lang dẫn ra phía sau. Bên phải cô là cầu thang, còn bên trái là một phòng tắm nhỏ. Cuối hành lang là nhà bếp. Rộng rãi và thoáng đãng, cả khu bếp sạch như li như lau với thiết kế vô cùng hiện đại.

Wulf treo chìa khóa lên giá nhỏ cạnh bếp. “Cô cứ tự nhiên nhé. Có bia, rượu, sữa, nước ép hoa quả và cả soda trong tủ lạnh.”

Anh chỉ cô chỗ để cốc và đĩa ở giá phía trên máy rửa bát.

Họ rời căn bếp và anh tắt đèn trước khi dẫn cô vào phòng khách rộng lớn. Trong phòng kê hai chiếc ghế sofa bọc da đen, hai ghế bành đồng bộ, một chiếc rương lớn, khảm hoa văn bằng bạc kiểu Trung đại để làm bàn trà. Trên một bức tường ngay chính giữa, treo ti vi màn hình lớn, dàn loa, đầu máy DVD và VHS, kèm theo mọi hệ thống trò chơi mà nhân loại có thể biết tới.

Cô nghiêng đầu khi nhìn hình ảnh khiến cô liên tưởng tới gã chiến binh Viking to cao nặng nề ngồi chơi trò chơi. Trông không giống hình tượng anh cho lắm và cả cái thái độ nghiêm túc thái quá ấy nữa. “Anh chơi à?”

“Đôi lúc,” anh đáp, giọng thấp xuống. “Chủ yếu là Chris chơi. Tôi thích chôn chân trước máy tính hơn.”

Cô cố nín cười trước hình ảnh ấy. Wulf quá to lớn so với từ “chôn chân”.

Wulf cởi bỏ áo khoác và vắt nó lên ghế ngồi. Cassandra nghe tiếng ai đó đi dọc hành lang về phía phòng khách.

“Này Đại ca, anh có thấy...” giọng Chris tắt dần khi cậu bước vào phòng trong bộ đồ ngủ màu xanh hải quân và áo phông trắng.

Mồm cậu há hốc.

“Chào Chris,” Cassandra lên tiếng.

Chris không nói gì trong mấy phút liền trong khi mắt cậu nhìn qua nhìn lại giữa hai người.

Cuối cùng khi cậu tìm được tiếng nói của mình, giọng cậu pha giữa đau khổ và giận dữ. “Không, không, không. Chuyện này sai rồi. Mãi tới khi em mới tìm được một cô gái chịu mời em về nhà thì anh đã mang cô ấy về đây sao?”

Mặt Chris tái lại như thể cậu nghĩ ra điều gì khác nữa. “Làm ơn hãy nói rằng anh mang cô ấy về đây vì chính anh chứ không phải vì em nhé. Anh không dắt gái nữa phải không, Wulf? Em thề nếu thật thế, em sẽ cho anh một dao trong lúc ngủ.”

“Xin lỗi nhé,” Cassandra lên tiếng, xen ngang cơn phần hận của Chris, điều có vẻ như chỉ là trò khôi hài với Wulf. “Tôi tình cờ đang ở ngay đây đây. Cậu nghĩ tôi là kiểu người gì hả?”

“Một người rất tử tế,” Chris đáp, ngay lập tức sửa đổi, “nhưng Wulf cực kì khó chịu và thường bắt người khác làm theo ý mình.”

Wulf khịt mũi. “Vậy tại sao tôi không thể ép cậu tạo giống nhỉ?”

“Thấy chưa!” Chris cao giọng đắc thắng. “Chỉ có mình tôi trong lịch sử mới có vú em là chiến binh Viking thôi. Chúa ơi, giá như bố tôi chịu đẻ nhiều thêm chút.”

Cassandra cười phá lên khi hình dung ra lời Chris. “Vú em Viking hả?”

Chris thở hắt ra khí chịu. “Cậu không biết đâu...” Cậu chàng dừng lại rồi nhíu mày với cả hai. “Vậy lý do cô ấy ở đây là gì vậy, Wulf?”

“Tôi đang phải bảo vệ cô ấy.”

“Khỏi điều gì?”

“Daimon.”

“Những kẻ tệ hại nhất,” Cassandra nói thêm vào.

Chris tiếp nhận thông tin tốt hơn cô tưởng tượng. “Cậu ấy biết về chúng ta sao?”

Wulf gật đầu. “Gần như mọi thứ.”

“Đó là lí do cậu dò hỏi về trang thosan-dem.com à?” Chris hỏi Cassandra.

“Phải. Tôi muốn tìm Wulf.”

Chris tỏ vẻ nghi ngờ ngay lập tức.

“Không sao đâu, Chris,” Wulf giải thích. “Cô ấy sẽ ở đây với chúng ta một thời gian. Cậu không cần giấu giếm điều gì cả.”

“Anh thề chứ?”

“Ừ.”

Chris có vẻ hài lòng. “Vậy là hai người đã đấu với lũ Daimon hả? Giá như tớ có thể tham gia. Wulf sẽ phát điên nếu tớ cầm một con dao cắt bơ.”

Cassandra cười phá lên.

“Thật đấy,” Chris nói chân thành. Anh ấy còn dữ hơn một con gà mái mẹ. “Vậy hai người tiêu diệt được bao nhiêu Daimon?”

“Không tên nào cả,” Wulf lầm bầm. “Bọn này mạnh hơn lũ hút linh hồn bình thường nhiều.”

“Anh phải mừng mới đúng chứ,” Chris nói với Wulf. “Cuối cùng anh cũng gặp được đối thủ cho anh một trận rỉ máu còn gì.” Cậu quay sang nói với Cassandra. “Wulf có giải thích vấn đề nho nhỏ của anh ấy với cậu không?”

Mắt Cassandra mở lớn khi cô cố nghĩ xem vấn đề “nho nhỏ” của Wulf có thể là gì.

Cô vô thức đưa mắt xuống giữa đùi anh.

“Này!” Wulf gầm lên. “Đó chưa bao giờ là vấn đề của tôi. Của cậu ta thì có.”

“Vớ vẩn!” Chris quát lại. “Em cũng chẳng có vấn đề gì nơi đó cả. Vấn đề duy nhất của em là anh lúc này cũng như vú em trông chừng em tào giống.”

Trời ơi, Cassandra không muốn nghe thêm nữa. Cả hai gã đàn ông bắt đầu nói quá nhiều rồi đấy.

“Vậy vấn đề cậu đang nói đến là gì?” cô hỏi Chris.

“Khi cậu rời căn phòng này, chỉ cần đi hết hành lang thôi, cậu sẽ không nhớ gì về anh ấy.”

“À,” cô nói vẻ hiểu biết. “Chuyện đó à.”

“Phải, chuyện đó.”

“Đó không phải vấn đề,” Wulf nói trong lúc khoanh tay trước ngực. “Cô ấy nhớ được tôi.”

“Chúa ơi,” Chris nói, mặt vắn vẹo vẻ kinh tởm. “Tôi đã tán tỉnh họ hàng của mình sao? Kinh khủng quá.”

Wulf đảo mắt. “Cô ấy không quan hệ gì với chúng ta cả.”

Chris thở phào nhẹ nhõm được chừng nửa giây rồi trông cậu lại hốt hoảng. “Vậy thì càng tệ hơn. Cuối cùng em cũng tìm được một người không coi em là thằng ngốc thì cô ấy lại ở đây vì anh? Chuyện này là thế nào vậy?”

Chris dừng lại. Ánh sáng trở lại với gương mặt cậu như thể cậu suy nghĩ ra vấn đề. “Khoan đã, em vừa nói gì ấy nhỉ? Nếu cô ấy nhớ anh, em thoát thân rồi! “Hoan hô!” Chris bắt đầu nhảy múa quanh sô-pha.

Cassandra nhìn chăm chăm cậu chàng với điệu bộ điên cuồng chẳng ra làm sao. Wulf thực sự nên để cậu ta ra ngoài nhiều hơn.

“Đừng mừng vội, Christopher,” Wulf lên tiếng, anh đi vòng qua ghế và tóm lấy cậu ta, cố ngăn cậu ta nhảy múa. “Tình cờ cô ấy lại là một Apollite.”

Chris đông cứng lại rồi ngồi xuống. “Không thể nào, em đã thấy cô ấy lúc ban ngày và cô ấy không có răng nanh.”

“Tớ lai Apollite.”

Chris bước ra sau Wulf như thể sợ cô sẽ tóm lấy hút máu cậu. “Vậy anh định làm gì cô ấy?”

“Cô ấy là khách nhà ta một thời gian. Trong lúc đó, cậu hãy đóng gói đồ đạc đi.” Wulf đẩy cậu ta về phía hành lang nhưng Chris từ chối di chuyển. “Tôi sẽ gọi Hội đồng tới đón cậu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì một tên Daimon rất khủng bố đang bám theo cô ấy và hẳn có những khả năng phi thường. Tôi không muốn cậu dính đạn.”

Chris đảo mắt lờm anh. “Em không phải em bé, Wulf. Anh không thể giấu em đi khi mãi mới có chuyện thú vị như vậy xuất hiện.”

Mặc kệ lời Chris, Wulf vẫn giữ cái nhìn kiên nhẫn của bậc phụ huynh nhìn đứa bé chập chững biết đi. “Tôi không thể mạo hiểm tính mạng cậu được, đi xếp đồ mau.”

Chris gầm lên khó chịu. “Em nguyên rửa cái ngày Morginne đổi linh hồn một bà già với anh và khiến anh còn tệ hơn cả mẹ em.”

“Christopher Lars Eriksson, đi mau!” Wulf gầm lên giọng ra lệnh khiến Cassandra nhảy dựng lên.

Chris chỉ nhìn anh chăm chăm buồn chán. Cậu thở dài nặng nề rồi xoay người bước về phía hành lang mà cậu xuất hiện lúc trước.

“Tôi thề,” Wulf gằn giọng thấp tới nỗi cô gằn như chẳng nghe thấy gì, “sẽ có lúc tôi bóp chết cậu ta.”

“Vì anh nói với cậu ấy như nói với trẻ lên bốn vậy.”

Wulf quay sang lờ mắt khó chịu với cô khiến cô lùi bước tránh cơn thịnh nộ. “Đây không phải chuyện của cô.”

Cassandra giơ tay lên trời và trả lại cái nhìn giận dữ không kém. “Xin lỗi, thưa ngài Xấu xa, nhưng ngài nên đổi giọng với tôi đi. Tôi không phải con rối để ngài quát nạt đâu. Tôi không cần sống ở đây.”

“Có đấy.”

Cô nhìn anh thách thức. Tôi không nghĩ vậy, trừ khi anh thôi ngay cái giọng giận dữ ấy đi mỗi khi nói chuyện với tôi, tất cả những gì anh thấy là đằng sau tôi khi tôi bước qua cánh cửa đó.” Cô chỉ tay ra cửa trước.

Anh nở nụ cười ranh mãnh và lạnh lùng. “Cô đã từng thử chạy trốn khỏi một chiến binh Viking chưa? Phải có lý do thì dám châu Âu mới sợ vãi ra mỗi khi nghe tới tên chúng tôi đấy.”

Lời anh khiến cô rùng mình. “Anh không dám làm vậy với tôi đâu.”

“Cứ thử xem.”

Chết tiệt anh muốn đấu thì cô sẵn lòng chiều. Một người đã dành cả đời chiến đấu với lũ Daimon sẵn sàng đấu tay đôi với bất kì gã Thợ săn đêm nào.

“Để tôi nhắc anh nhớ, Ngài-Thích-Tò-Về-Mình-Là-Chiến-Binh-Viking-Hoang-Dã ạ, trong lúc tổ tiên anh dò dẫm tìm lửa và thức ăn, tổ tiên tôi đã điều khiển các nguyên tố và xây dựng cả một đế chế mà ngay cả thế giới hiện đại cũng không sánh bằng. Nên anh đừng có thách tôi với kiểu sức mạnh cơ bắp ấy. Tôi không để anh hay bất kì ai đe dọa đâu. Hiểu chứ?”

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh cười phá lên khi nghe cô nói, rồi đi tới đứng trước mặt cô. Mắt anh tối lại, đầy nguy hiểm và anh khiến cô bùng cháy bất chấp cơn giận ngút trời. Cơ thể ấm áp của anh thiêu đốt cô.

Cô gần như không thở được.

Cô càng cảm nhận rõ rệt sức mạnh nam tính hoang dại tỏa ra từ phía anh khiến từng phần nữ tính trong cô kêu gào.

Anh đặt tay lên má cô. Khóe miệng anh nhếch lên thích thú. Cách anh nhìn cô khiến cô càng đói khát. “Vào thời tôi còn sống, cô hẳn sẽ có giá hơn cả vàng đấy.”

Rồi anh làm điều cô không ngờ tới nhất, anh cúi xuống hôn cô.

Cassandra rên rỉ bởi cảm giác anh tàn phá môi cô. Hơi thở của anh hòa quyện với cô khiến cô nóng cháy và rộn ràng vì anh.

Nhưng điều đó vốn chẳng khó khăn gì. Bởi anh quá đỗi hoàn hảo. Tràn trề nam tính và sức mạnh nguyên thủy.

Toàn thân cô sục sôi bởi được gần anh. Cảm giác lưỡi anh nhảy múa cùng cô mỗi khi anh gầm thấp nơi cổ họng.

Anh kéo cô lại gần hơn.

Cơn giận của cô tan biến bởi dục vọng.

“Em còn ngọt ngào hơn trước,” anh thổi trên môi cô.

Cô không nói được điều gì. Đó là sự thật. Sự gần gũi quá mức. Thân mật hơn bất kì điều gì trong mơ.

Mọi phần trong cô kêu gào muốn cô biến ảo tưởng thành sự thật.

Wulf không thờ nổi khi cảm nhận đường cong mềm mại áp sát vào anh và nằm dưới bàn tay anh.

Anh muốn cô phát điên. Đói khát. Tệ hơn, anh đã ném thử hương vị cô trong mơ nhiều lần đủ để biết cô cuồng nhiệt thế nào.

Cô ấy là Apollite. Đây là trái cấm không thể chạm được.

Giọng nói của lý trí vang lên trong đầu anh.

Anh không muốn nghe.

Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Thả cô ra, anh ép mình tránh xa cô và cơn khao khát cô khuấy động trong anh.

Trước sự ngạc nhiên của anh, cô không chịu thả anh ra. Cô kéo anh trở về với môi cô và ngấu nghiến môi anh. Anh nhắm mắt lại, rít lên thỏa mãn khi cô làm dâng lên mọi giác quan anh có. Cô thơm mùi hoa hồng và bột phấn, khiến anh say sưa.

Anh không nghĩ anh có thể ngăn đủ mùi hương ấy. Hay mùi cơ thể cô trong vòng tay anh.

Anh muốn cô nhiều hơn bất cứ thứ gì.

Cô ngã ra và ngược lên nhìn anh. Đôi mắt xanh lục sáng ngời, hai má hồng lên vì cảm xúc. “Anh không phải điều không tưởng duy nhất mà em muốn, Wulf. Dù anh ghét em vì thân thể của em, vậy hãy tưởng tượng cảm giác của

em khi biết em mơ thấy người đàn ông đã tàn sát đồng loại của em qua biết bao thế kỉ rồi?”

“Mười hai,” anh trả lời trước khi kịp ngăn mình lại.

Cô nhăn mày trước lời đáp. Tay cô thông xuống khỏi mặt anh. “Anh đã giết bao nhiêu đồng loại của em? Anh có biết không?”

Anh lắc đầu. “Chúng phải chết. Chúng đã giết người vô tội.”

Mắt cô tối lại rồi chuyển sang buộc tội. “Họ chỉ có tồn tại thôi, Wulf. Anh chưa từng đối mặt với lựa chọn phải chết ở tuổi hai bảy. Khi cuộc đời của hầu hết mọi người mới chỉ bắt đầu ở tuổi đó thì đối với bọn em đó là án tử hình. Anh có biết cảm giác khi biết mình không bao giờ có thể nhìn con cái lớn lên?

Không bao giờ gặp được cháu mình? Mẹ em từng nói chúng em là những đóa hoa mùa xuân chỉ nở một mùa duy nhất. Chúng em mang quà tặng thế giới này rồi sau đó lại hóa tro bụi để người khác lại nối tiếp cuộc đời đó.”

Cô gơ tay phải lên để anh có thể thấy hình xăm năm giọt nước mắt màu hồng trên lòng bàn tay, hình xăm tạo thành những cánh hoa. “Khi người thân yêu của chúng em chết đi, chúng em lưu giữ hình ảnh họ bằng cách này. Một giọt này là mẹ em còn bốn giọt kia là các chị của em. Không ai biết được tiếng cười thân thương của các chị như thế nào. Không ai nhớ được nụ cười thân thiện của mẹ ra sao. Trong tám tháng nữa, bố em còn không nhặt nổi xác em để mà chôn. Em sẽ tan thành tro bụi. Vì sao? Chỉ vì một hành động của ông cụ kị nào đó làm ra sao? Cả cuộc đời em sống cô độc bởi không dám quen với ai. Em không muốn yêu vì sợ rằng phải bỏ lại họ giống như bố em để tang cho em.”

“Em sẽ chỉ còn là giấc mơ, nhưng anh ở đây, Wulf Tryggvason. Anh là một chiến binh Viking đã đi khắp hang cùng ngõ hẻm cướp bóc làng bản. Anh đã giết bao nhiêu người khi còn sống chỉ để tìm kiếm danh vọng và tiền bạc? Anh có tốt hơn lũ Daimon giết người để tồn tại không? Điều gì khiến anh tốt đẹp hơn chúng em?”

“Hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau.”

Vẻ không tin nổi hiện lên trên gương mặt cô bởi anh lại mù quáng đến thế. “Vậy sao? Anh biết không, khi em lên trang web của các anh và nhìn những cái tên trên đó. Kyrian xứ Thrace, Julian xứ Macedonia, Valerius Magnus, Jamie Gallagher, William Jess Brady. Em đã dành cả đời nghiên cứu lịch sử và biết từng cái tên trong đó cùng nỗi khiếp đảm họ mang đến cho nhân loại khi còn sống. Tại sao Thợ săn đêm có thể bắt tử dù các người mới là những sát thủ chính hiệu còn chúng tôi lại phải chịu nguyên rửa từ thuở lọt lòng chỉ vì những điều chưa từng làm? Công bằng ở đâu?”

Wulf không muốn nghe cô nói nữa. Anh chưa bao giờ nghĩ tới Daimon và lý do cho các hành vi của chúng. Anh có công việc phải làm, đó là tiêu diệt lũ đó. Thọ săn đêm mới đúng. Các anh bảo vệ cho con người. Còn lũ Daimon là kẻ săn mỗi xứng đáng bị truy lùng và tiêu diệt. “Daimon là quỷ dữ.”

“Em cũng là quỷ dữ sao?”

Không, cô không phải. Cô là...

“Em là một Apollite,” anh đáp lại dứt khoát.

“Em là một phụ nữ, Wulf,” cô nói đơn giản, giọng ngập trong cảm xúc. “Em khóc và buồn đau. Em cười và em yêu. Giống mẹ em từng thế. Em không thấy có gì khác biệt giữa em và bất kì ai trên hành tinh này.”

Anh bắt gặp ánh mắt cô và tia lửa trong mắt anh thiêu đốt cô. “Tôi thấy được, Cassandra. Tôi nhìn ra sự khác biệt.”

Lời anh cắt đứt mọi điều cô muốn nói. “Vậy thì ta chẳng còn gì để nói nữa. Chúng ta là kẻ thù. Chỉ có thể như thế mà thôi.”

Wulf thở sâu khi cô nói ra sự thật không thể thay đổi ấy. Từ ngày Apollo nguyên rửa chính những đứa con của mình, Thọ săn đêm và Apollite trở thành tử thù.

“Tôi biết,” anh khẽ đáp, cổ họng thít chặt.

Anh không muốn là kẻ thù của cô.

Nhưng họ có thể là gì khác đây?

Anh không chọn lối sống này, nhưng anh đã thề sẽ sống đúng với nhiệm vụ.

Họ phải là kẻ thù.

Điều đó giết chết tâm hồn anh.

“Để tôi đưa em về phòng ngủ.” Anh dẫn cô sang phía hành lang đối diện phòng Chris, nơi cô có mọi sự riêng tư cô muốn.

Cassandra không nói gì khi Wulf đưa cô tới một căn phòng ngủ rộng rãi, thoải mái. Tim cô nặng trĩu, khao khát những thứ ngốc nghếch. Cô muốn gì ở anh chứ?

Không có cách nào ngăn anh giết đồng loại của cô. Thế giới này là vậy và không ai có thể cãi lại điều đó.

Không có hi vọng nào cho mối quan hệ giữa cô với anh hay bất kì người đàn ông nào khác. Cuộc đời cô thế là chấm hết. Điều này sẽ dẫn họ tới đâu?

Chẳng đâu cả.

Tim tới với nụ cười đã dẫn dắt cô qua bao bi kịch cuộc đời. Đó là tất cả những gì cô có thể làm. “Nếu em bị lạc ở trong này, anh có sẵn đội cứu hộ nào đi tìm em không thế?”

Anh không cười. Giờ một bức tường rắn chắc đã hình thành giữa họ. Anh đã hoàn toàn đóng chúng trước mặt cô. Cũng tốt thôi.

“Tôi sẽ lấy tho em bộ đồ ngủ.” Anh tránh xa cô ra.

“Anh không tin em đến nỗi không để em thấy phòng anh đâu hả?”

Mắt anh đanh lại. “Em đã thấy rồi đấy thôi.”

Mặt cô đỏ bừng khi nhớ lại giấc mơ nóng bỏng ấy. Trong mơ, cô ngắm nhìn qua gương thân thể rám rắng của anh quấn lấy cô trong vũ điệu tình ái chậm rãi mà đắm say. “Chiếc giường sắt đen ấy hả?”

Anh gạt đầu rồi bỏ đi.

Ngồi một mình trong phòng, Cassandra cố xua tan mọi ý nghĩ. “Minh đang làm gì ở đây thế này?” Một phần trong cô bảo cô cứ kệ đi, hãy nắm lấy cơ hội, thông qua Stryker.

Nhưng phần còn lại, cô chỉ muốn quay về trong giấc mơ, vì như mọi chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.

Không, điều cô muốn nhất chính là điều mà cô biết cô không thể có được...

Cô muốn một giấc mộng cô không được phép có - với người đàn ông yêu thương cô. Người có thể nắm tay cô đến già. Người có thể ôm lấy cô khi cô sinh con cho anh.

Nhưng chỉ là ảo mộng nên cô đã chôn giấu chúng từ rất nhiều năm trước.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng gặp ai khiến cô khao khát những điều đã chối bỏ cô. Cho đến khi cô nhìn vào đôi mắt đen tuyền ấy và lắng nghe chàng chiến binh Viking tâm tình chuyện muốn bảo vệ một cậu bé...

Một người đàn ông luôn mặc cảm với tội lỗi trong quá khứ.

Cô khát khao. Một khát khao không thể thành hiện thực.

Wulf không bao giờ là của cô, và dù có đi chẳng nữa, cô cũng sẽ ra đi trong vài tháng nữa thôi.

Úp mặt vào lòng bàn tay, Cassandra khóc nức lên.